

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ποιήματα για τη Μητέρα

Η Μανούλα

Ποιος την κούνια μας κουνάει,
όταν είμαστε μικράκια;
Ποιος χαμογελά στο πλάι
Και γλυκά μας λέει λογάκια
και τον ύπνο προσκαλεί
Η μαμά μας η καλή.

.....
Τα μαλλιά μας ποιος χτενίζει;
Ποιος μας καμαρώνει, αλήθεια;
Ποιος παιχνίδια μας χαρίζει;
Ποιος μας λέει τα παραμύθια
στη φωτίτσα μας σιμά;
Η γλυκεία μας η μαμά.

.....
Κι όταν κάποτε ένα στόμα
κάπι με θυμό μας λέει,
κι όταν παρακούμε ακόμα,
ποιος πονεί και σιγοκλαίει
κι έχει πίκρα στην καρδιά;
Πάντα η μάννα μας, παιδιά.

Σπύλιος Σπυράντας

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΟΥΛΑ

Σήμερα που γιορτάζεις,
μανούλα μου, δεν ξέρω
από του κόσμου τα καλά
τι δώρο να σου φέρω!

Θα σου 'φερνα, αν μπορούσα,
με τα μικρά μου χέρια
όλα της γης τα λούλουδα,
τον ήλιο και τ' αστέρια.

2η Κυριακή του Μάη σήμερα
είναι μεγάλη μέρα
γιορτάζει η φύση ολόκληρη
γιορτάζει η μητέρα.

Στη μανούλα τη γλυκιά
δίνω φιλιά και μια αγκαλιά
και ένα μεγάλο σ'αγαπώ
μανούλα μου σ'ευχαριστώ!!!

tadefterakiablogaroun

για τη ΜΑΜΑ

η Μαμά μου είναι :

- όμορφη
- τρυφερή
- εξαιρετικά καλή

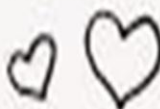

Λουλούδια για τη μαμά

τι δρέφτομαι για τη μαμά μου ...

Ζωγράφισα τη μαμά μου

Αν η μαμά μου....

ήταν λουλούδι, θα ήταν.....

ήταν εποχή, θα ήταν.....

ήταν χρώμα, θα ήταν.....

ήταν γλυκό, θα ήταν.....

ήταν ήρωας παραμυθιού, θα ήταν.....

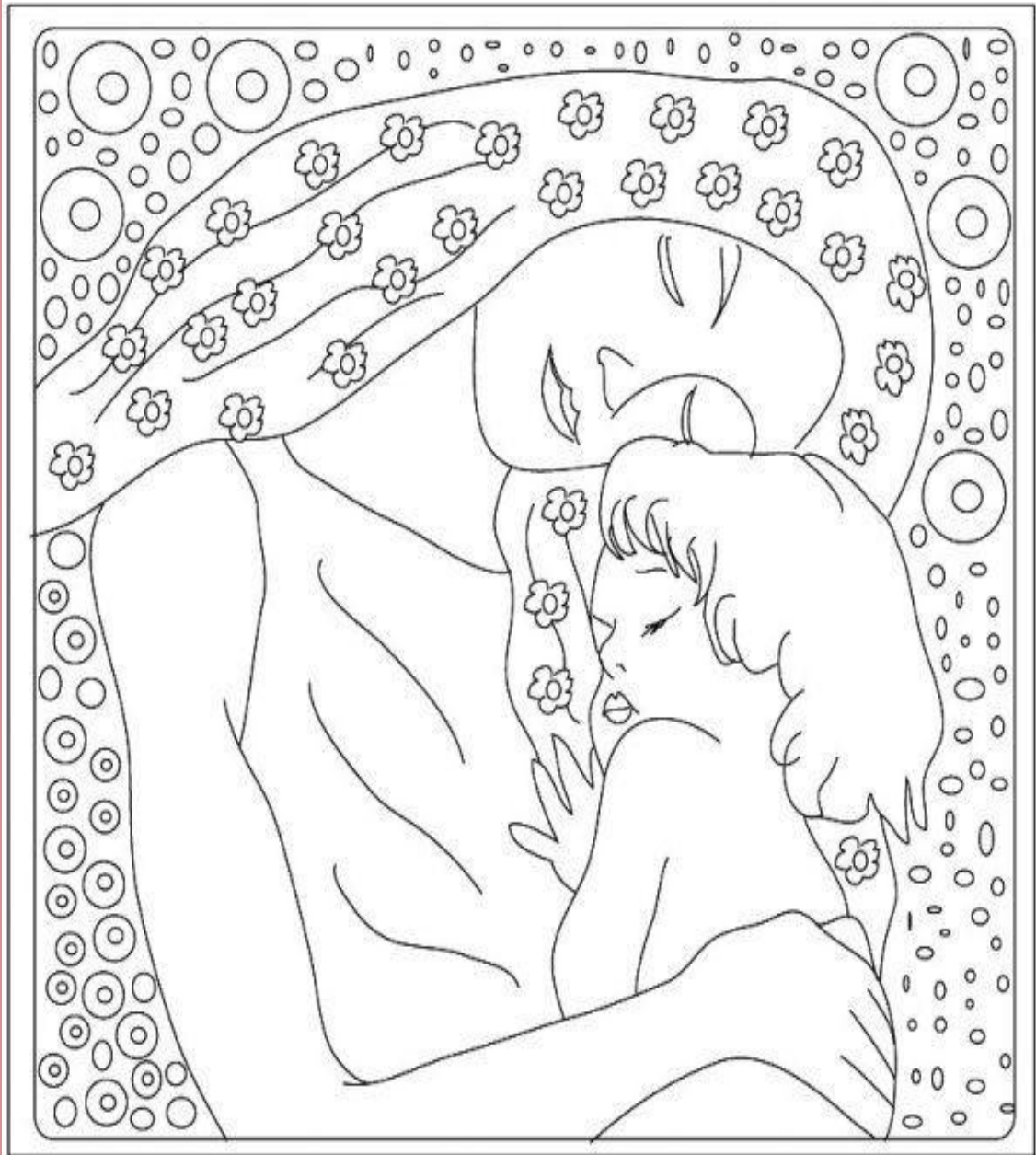
Αν ήταν λέξη, θα ήταν η **αγάπη**.

Σ' αγαπώ! Το παιδάκι σου,

.....

Το μικρό μου το παιδί

Το νιώθω συχνά μέσα μου να κλαψουρίζει ανικανοποίητο. Να θέλει κάτι άλλο να κάνει απ' αυτό που ο ενήλικας εαυτός μου κάνει. Να βαριέται, να κλωτσάει: «Πότε θα 'ρθει η σειρά μου, εγώ πότε θα παίξω;» Κι εγώ, μ' ένα αμήχανο χαμόγελο δήθεν κατανόησης, του κλείνω το στόμα και συνεχίζω να κάνω ό,τι κάνω. Κι όταν πέφτω επιτέλους για ύπνο ονειρεύομαι το μικρό μου το παιδί με μια κίτρινη φουστίτσα να τρέχει στην αυλή του σπιτιού του στο [Βελβεντό](#) και να χάνεται μέσα στις λεβάντες και στις τριανταφυλλιές....

*Το μικρό μου παιδί
σοβαρή αταξία έκανε πάλι.Στο πεζούλι του σύμπαντος σκαρφάλωσε,
σκούντησε με το χέρι του
το κρεμασμένο
στον τοίχο τ' ουρανού
κόκκινο πιάτο,
κι έχυσε όλο το φως επάνω του.
Ο Θεός απόρησε
που είδε τον ήλιο
ντυμένο ρούχα παιδικά
να κατεβαίνει τρέχοντας
της φαντασίας μου τη σκάλα
και να 'ρχεται σε μένα.
Κι εγώ κάθομαι τώρα
και μαλώνω αυστηρά
το μικρό μου παιδί
ενώ κλέβω κρυφά
τον χυμένο επάνω του ήλιο.*

[Το μικρό μου παιδί
σοβαρή αταξία έκανε πάλι.
Στο πεζούλι του σύμπαντος σκαρφάλωσε,
σκούντησε με το χέρι του
το κρεμασμένο
στον τοίχο τ' ουρανού
κόκκινο πιάτο,
κι έχυσε όλο το φως επάνω του.]
Αχ και είναι όμορφα έτσι! Μείνε εκεί λουσιμένη στο φως !